

het spel, omdat ze in een dolle bui was en meende wel te zullen ontsnappen als het haar beurt was. Tot tweemaal toe was dit haar ook gelukt.

Nu walste zij over het weiland-gras met... ja met wie? In haar haast om ongemerkt terug te komen had ze niet op haar nieuwe burens gelet. Met een van hen moest ze nu aan 't dansen zijn. Ze keek niet op: het was zo iets vreemds, aantrekkeliks, niet te weten wie haar meevoerde. Eerst meende ze Colebrander; maar die had al lang gesproken zo hij het was geweest; toen de veerarts, maar die had niet zo'n slanke hand als die de hare vasthield. Het werd al wonderliker. Zij merkte dat hij bijzonder goed walste, wat in Maelkerke niemand deed dan Smaring en die was veel langer dan haar partner.

De violen, tamelijk goed bespeeld, gaven een potpourri: nu was het een wals uit de Walzertraum. Suzes schoenen waren glad geworden van het gras en een paar maal dreigde zij bij de omzwenking te slippen. Toen snoerde zich de arm van haar cavalier vaster om haar middel en bij elke gevaarlike tweede pas werd haar licht figuurtje even opgetild, zodat ze heel-even maar totaal in de lucht in zijn arm was. Zo had zij nooit gedanst, in zo'n roes, opgetild en zachtjes neergezet of ze niet méér was dan een veer.

Aangezet door de zoete slepende melodie was ginder bij de muziektent het volk aan het hossen gegaan. De meeste paren van de kring — slechte dansers — hadden al vermoeid opgehouden, alleen Suze walste al verder al verder met haar geheimzinnige danser de weide over.

Suze dacht niet meer wie het zijn zou. Dit wilde dansen, dit door een veerkrachtige arm opgeheven worden op de maat van de muziek, was om je dronken, om je gek te maken. Ze dansten, dansten, tot de violen ophielden. Toen stonden ze, nog in wals-houding in een eenzame hoek van het weiland, aan het water.

Haar hoofd was dicht bij zijn schouder, zijn arm om haar middel.

Het grijze wilgeloof stond in een schemerige rosse gloed van rode chinese lampen, die in het water rimpelige, bewegelijke zonnen leken. Zij stonden juist buiten de lichtcirkel van de lampions.

„Wat danst u”, zei Suze haar hoofd opheffend en speurend naar zijn gezicht.

Hij gaf een zachte lieve lach tot antwoord. „Wie bent u?” vroeg ze gespannen, niets ziende dan zijn donkere ogen, die nu een schittering van pret kregen.

„Weet u het niet?”

„Neen”.

„Ik ben een zwarte schim en draag het maanlicht op mijn gezicht — ik ben gedoemd de zomernachten over het veld te dansen en wee! wie mij in de weg komt, die moet meedansen, heel de nacht.

„U fantaseert schone legenden”.

Hij antwoordde haar niet, maar vroeg op zijn beurt: „en wie bent u?”

„Ik”, zei Suze zinnend, „ik ben een vlam-mende zon van wie veel manen hun bleek licht lenen”.

„Voorwaar, als ik door u beschenen word, zal ik mijn licht over de hele wereld zenden”.

„Daar zou de wereld niet dankbaar voor zijn; want velen minnen de maanloze nachten”.

Zonder 't op te letten waren zij dichter naar het water getreden en werden nu door de kleurige kaarsengloed beschenen. En opziende zag Suze dat hij een Jood was. Ze wist nu, dat hij een vreemdeling moest zijn, daar in Maelkerke geen Israëlieten woonden.

Zij keken elkaar wederkeerig monsterend aan: „je bent waarachtig een zon”, zei hij.

„En jij bent waarachtig een zwarte schim, die het maanlicht op zijn gezicht draagt”.

„En die danst in de zomernachten”, vulde hij lachend aan.

„Die héérlik danst in de zomernachten”, varieerde Suze.

Ginder om de muziektent was een plotse-linge beweging gekomen, luide uitroepen en geschreeuw klonk over de wei tot hen door.

„Het vuurwerk, kom, kom”, juichte Suze